

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **I. Č.,** zast. Mgr. Janem Špalkem, advokátem se sídlem Plzeň, U Radbuzy 4, proti žalovanému: **Vězeňská služba České republiky, generální ředitelství,** se sídlem Praha 4, Soudní č. 1672/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2011, č.j. VS 58/1/2011-50/Všeob/080,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru ekonomického (dále též prvoinstanční správní orgán) ze dne 22.10.2010, č.j. VS22101/1/2010-50/Všeob/743, jímž mu byl přiznán výsluhový příspěvek ve výši 15.485,- Kč měsíčně od 1.10.2010, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítal nesprávné započtení doby trvání služebního poměru, kdy do doby jeho trvání správní orgány nezapočetly dobu základní vojenské služby (dále též ZVS), kterou žalobce absolvoval v letech 1985-1987, přičemž od 1.1.1988 nastoupil do služebního poměru k vězeňské službě. K tomu poukázal na ust. § 117 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů (dále jen zákon o služebním poměru), § 165 a § 224 a následující téhož zákona. Podle žalobce zákon o služebním poměru stanovuje princip, podle kterého se do doby praxe a doby trvání služebního poměru započítává doba ZVS, vyjma té služby, kterou přímo zákon jmenuje a která se dotýkala politické činnosti bývalého režimu. Pokud žalobce nebyl zařazen v zákonem

výslovně vyjmenovaném druhu vojenské služby, pak by se tato jeho doba měla započítat do rozhodné doby pro určení výsluhového příspěvku. Jestliže by zákonodárce měl vůli vyřadit z této rozhodné doby veškerou vojenskou činnost, pak by její jednotlivé druhy nevyjmenovával a vyřadil by ji naopak celou. K tomu poukázal na legislativní vývoj, kdy dle dřívější právní úpravy služebního poměru zákonem č. 182/1992 Sb., který se aplikoval i na vězeňskou službu ČR, bylo započítávání ZVS umožněno a zákonodárce tedy v nové právní úpravě podmínky pro započtení zpřesnil, když určité druhy výkonu vojenské služby ze započtení vyňal. Sama vězeňská služba započítávala v rozhodnutích o ustanovení do funkce právě dobu ZVS, např. rozhodnutí ředitele ústavu BTOS Plzeň VS ČR ve věcech personálních ze dne 30.6.1993. Žalobce tvrdil, že ZVS měla stejnou povahu jako je služba ve vězeňské službě jako ozbrojeném sboru, a z tohoto důvodu by měla být započtena doba jejího výkonu do rozhodné doby v rámci služebního poměru.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce svého práva na prostudování správního spisu v odvolacím řízení nevyužil, ač byl právní názor žalovaného dostatečně objasněn ve stanovisku vedoucího oddělení sociálního zabezpečení GŘ VS ČR (pořadové č. 9 správního spisu). Navíc byl v době po podání žaloby telefonicky a elektronicky kontaktován právní zástupce žalobce s tím, že mu byla postoupena judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), který již problém žalobních návrhů obdobného druhu judikoval. Na tyto podněty právní zástupce žalobce ke dni podání vyjádření žalovaného nereagoval.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterým je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 117, odst. 2, 3 písm. a) zákona o služebním poměru v rozhodném znění se získané odborné zkušenosti vyjadřují jako doba praxe, do které se započítává

a) doba výkonu služby podle tohoto zákona,
b) prokázaná doba jiné praxe, kterou příslušník vykonával v rozsahu, který podle její využitelnosti

k výkonu služby na služebním místě určí služební funkcionář. (3) Do doby praxe podle odstavce 2 se započítává i

a) doba výkonu vojenské základní (náhradní) služby a civilní služby v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro výkon vojenské základní (náhradní) služby, jestliže výkon vojenské základní služby neprobíhal současně s přípravou na povolání v denním studiu nebo v prezenčním studiu.

Podle ustanovení § 157 téhož zákona bývalý příslušník, který vykonával službu alespoň po dobu 15 let, má nárok na výsluhový příspěvek; to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1

- a) písm. a),
- b) písm. c),
- c) písm. d) a je následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebo
- d) písm. m) a je proti němu vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně a následně je za něj pravomocně odsouzen nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání nebo bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání.

Podle ustanovení § 158 téhož zákona základní výměra výsluhového příspěvku činí za 15 let služby 20 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku se zvyšuje za šestnáctý a každý další ukončený rok služby o 3 % měsíčního služebního příjmu, za dvacátý první a každý další ukončený rok služby o 2 % měsíčního služebního příjmu a za dvacátý šestý a každý další ukončený rok služby o 1 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku může činit nejvýše 50 % měsíčního služebního příjmu.

Podle ustanovení § 224, odst. 2, 3, 4 písm. g) se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů na území České republiky, včetně doby trvání služebních poměrů na území československého státu do 31. prosince 1992, do nabytí účinnosti tohoto zákona, s výjimkou doby

- a) zařazení v neplacené záloze, s výjimkou zařazení v této záloze z důvodu čerpání mateřské dovolené nebo rodičovské dovolené poskytnuté příslušníkovi v rozsahu, v němž je příslušnici poskytována mateřská dovolená, a s výjimkou zvolení do funkce v odborové organizaci,
- b) neschopnosti ke službě, po kterou nenáleží služební příjem ve zvláštních případech, nebo nemocenské, a
- c) zproštění výkonu služby, jestliže příslušníkovi nebyl doplacen rozdíl, o který byl jeho služební příjem zkrácen,
- d) výkonu vazby a trestu odnětí svobody, s výjimkou případů, kdy měl příslušník podle zvláštního právního předpisu nárok na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě nebo trestu odnětí svobody.

(3) Do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů⁹¹⁾ posuzují jako doby služebního poměru, s výjimkou doby

- a) výkonu vazby a trestu odnětí svobody, s výjimkou případů, kdy podle zvláštního právního předpisu vznikl nárok na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě nebo trestu odnětí svobody,
- b) pracovní neschopnosti, po kterou nenáleželo nemocenské,
- c) rodičovské dovolené (s výjimkou rodičovské dovolené poskytované příslušníkovi v rozsahu mateřské dovolené) a
- d) pracovního volna bez náhrady mzdy delšího než 1 měsíc.

(4) Do doby rozhodné pro výsluhový příspěvek se nezapočtou doby služby g) vojáka Československé lidové armády zařazeného v Hlavní politické správě Československé lidové armády, který přímo vykonával politickovýchovnou činnost nebo který byl zařazen ve funkci zástupce velitele pro politickovýchovnou práci anebo propagandisty.

Podle ustanovení § 165 odst. 1 téhož zákona dobou rozhodnou pro výsluhové nároky je doba trvání služebního poměru a doby započtené ke dni účinnosti tohoto zákona nebo při přijetí do služebního poměru podle § 224.

Podstatou sporu je posouzení právní otázky, zda lze ZVS započíst do doby služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru či nikoliv.

Z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce podal dne 29.7.2010 žádost o výsluhový příspěvek, kde uvedl, že jeho služební poměr příslušníka VS ČR (dále jen služební poměr) skončil dne 30.9.2010 a žádal, aby mu byl výsluhový příspěvek přiznán od 1.10.2010.

Správní orgán I. stupně provedl výpočet výsluhového příspěvku a dospěl k závěru, že k výplatě od 1.10.2010 náleží žalobci výsluhový příspěvek ve výši 15.485,- Kč, a to za dobu trvání služebního poměru 22 let, z průměrného hrubého služebního příjmu za rok 2009 ve výši 39.703,- Kč, přičemž výměra výsluhového příspěvku činí 39 % z této částky, přitom vyšel z protokolu o zápočtu doby služby ze dne 6.9.2010 a rozhodnutí ředitele věznice Plzeň ve věcech služebního poměru ze dne 3.9.2010, č.j. VS6/182/2010-11/Pers/200, kterým byl žalobce propuštěn dne 30.9.2010 na žádost ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. m) a odst. 5 písm. c) citovaného zákona. Pro nárok na výsluhový příspěvek byla započtena doba služby podle § 224 zákona o služebním poměru v délce 22 roků a 279 dnů. V odůvodnění svého rozhodnutí (ze dne 22.10.2010, č.j. VS22101/1/2010-50/Všeob/743) prvoinstanční správní orgán uvedl, že základní výměra výsluhového příspěvku činí za 15 let služby 20 % z měsíčního služebního příjmu, výměra se zvyšuje za 16. a každý další ukončený rok služby o 3 % tohoto příjmu, za 21. a každý další ukončený rok služby o 2 % tohoto příjmu a za 26. a každý další ukončený rok služby o 1 %. Výměra výsluhového příspěvku může činit nejvýše 50 % měsíčního služebního příjmu. S přihlédnutím k započtené službě 22 roků a k služebnímu příjmu v částce 39.703,- Kč, činí výsluhový příspěvek 39 % tohoto příjmu, tj. 15.485,- Kč, ten bude poukázán za dobu od 1.10.2010 do 30.11.2010 na účet žalobce spolu s příspěvkem na měsíc prosinec 2010.

O odvolání, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (odvolání ze dne 17.11.2010, ve znění doplnění ze dne 9.12.2010), rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž poukázal na znění ust. § 117 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru s tím, že zápočet doby ZVS do doby praxe nelze zaměňovat se zápočtem do doby rozhodné pro výsluhový příspěvek, neboť doba praxe je vyjádřením získaných odborných zkušeností pro zařazení příslušníka do tarifního stupně a tedy zohlednění těchto zkušeností ve vztahu k příslušníkům bez praxe. Dále poukázal na § 165 odst. 1 citovaného zákona s poukazem na přechodné ustanovení § 224 odst. 2, který odkazuje na zvláštní právní předpis pozn. pod čarou č. 90, příkladmo na zákon č. 76/1959 Sb. a zákon č. 221/1999 Sb. Podle odst. 3 § 224 zákona o služebním poměru se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních předpisů posuzují jako doby služebního poměru s výjimkou dále uvedených v tomto odstavci. Podle žalovaného úmyslem zákonodárce, projeveným v přechodném ust. § 224 zákona o služebním poměru, bylo započíst veškeré doby služebního poměru upravené v jednotlivých služebních zákonech, příp. doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Co se týká povahy ZVS, lze podle žalovaného vycházet z právní úpravy účinné v době konání ZVS žalobce, tj. ze zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon a zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků. Ustanovení zákona č. 92/1949 Sb. vymezuje vojenskou činnou službu, která zahrnuje základní služba, náhradní služba, další služba, služba vojáků z povolání, služba vojáků ve výslužbě, povolání přechodně k činné

službě, vojenská cvičení a mimořádná služba. Tato vojenská činná služba je však širším pojmem než samotný služební poměr. Ve služebním poměru totiž podle § 25 zákona č. 76/1959 Sb. vykonávají vojenskou službu jako své povolání pouze vojáci z povolání. Podle § 24 odst. 1 téhož zákona jsou vojáky z povolání praporčíci, důstojníci a generálové, kteří vykonávají vojenskou službu jako své povolání ve služebním poměru, do něhož byli přijati na vlastní žádost po vykonání ZVS. Z toho je zřejmé, že ZVS nebyla vykonávána ve služebním poměru. Výkon ZVS tudíž nelze považovat za dobu trvání služebního poměru ve smyslu přechodného ustanovení § 224 odst. 2 zákona o služebním poměru.

Žalobní námitka není důvodná. Soud v plném rozsahu přisvědčuje právnímu posouzení správního orgánu I. stupně a žalovaného, přičemž správnosti tohoto právního posouzení nasvědčuje i judikatura NSS, např. rozsudek ze dne 19.1.2011, č.j. 3Ads 161/2010-73, kde v obdobné věci NSS zaujal shodný právní názor, že z poznámky pod čarou je jasný smysl dikce ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru, a to započít doby těm příslušníkům, kteří v bezpečnostních sborech vykonávali službu v pracovním poměru, kterému byl v poznámce citovanými zákony dodatečně přiznán charakter služebního poměru. Při započtení dob rozhodných pro výsluhové záležitosti je třeba vždy vycházet z konkrétní právní úpravy určitého služebního poměru, podle níž jsou příslušníkovi služebního poměru doby rozhodné pro výsluhové nároky započítávány.

Také v nyní projednávané věci byl žalobce ke dni 1.1.2007, tj. ke dni nabytí účinnosti zákona o služebním poměru, podle kterého měl být ve smyslu ust. § 224 odst. 1 proveden zápočet doby pro účely výsluhových příspěvků, ve služebním poměru k Vězeňské službě ČR. Správní orgán I. stupně provedl zápočet dob rozhodných pro nárok na výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, který mj. dopadá i na výsluhové nároky příslušníků vězeňské služby. Podle ustanovení § 165 odst. 1 zákona o služebním poměru je dobou rozhodnou pro výsluhové nároky doba trvání služebního poměru a doby započtené ke dni účinnosti tohoto zákona nebo při přijetí do služebního poměru podle § 224. Podle přechodného ustanovení § 224 odst. 1 se příslušníkům bezpečnostních sborů měl provést ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona zápočet dob pro účely výsluhových příspěvků. Odstavce 2 – 5 tohoto ustanovení pak blíže upravují postup provedení a obsah tohoto zápočtu. Podle přechodného ustanovení § 224 odst. 2 citovaného zákona se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů na území České republiky včetně doby trvání služebních poměrů na území československého státu do 31.12.1992, do nabytí účinnosti tohoto zákona, s výjimkou dob dále uvedených. Jako zvláštní právní předpis je v poznámce pod čarou č. 90 uveden např. zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků či zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Podle odst. 3 citovaného ustanovení se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru s výjimkou dob zde uvedených. Podle stanoviska soudu úmyslem zákonodárce projeveným v ustanovení § 224 bylo započít veškeré doby služebního poměru upravené v jednotlivých služebních zákonech, příp. doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Úprava výsluhových náležitostí je v zákoně o služebním poměru provedena nezávisle na jednotlivých služebních zákonech, ty totiž upravovaly různé druhy výsluhových dávek a samostatně stanovily i podmínky nároku na tyto výsluhové náležitosti. Při zápočtu dob podle § 224 zákona o služebním poměru je tedy nerozhodné, jak jednotlivé služební zákony upravovaly vlastní rozhodné doby pro výsluhové nároky. Při posouzení, zda lze dobu trvání ZVS posoudit jako dobu služebního poměru příslušníka vězeňské služby, se jedná o posouzení, zda tento druh služby má povahu služebního poměru podle § 224 odst. 2 zákona o služebním poměru. K tomu lze vycházet z právní úpravy účinné v době konání ZVS žalobce, tj. zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon a

zákona č. 76/1959 Sb. V ustanovení § 20 zákona č. 92/1949 Sb. se vymezuje vojenská služba jako činná služba, která podle odst. 2 zahrnuje základní službu, náhradní službu, další službu, službu vojáků z povolání, službu vojáků ve výslužbě, povolaných přechodně k činné službě, vojenská cvičení a mimořádnou službu. Tato vojenská činná služba je však širším pojmem než samotný služební poměr. Ve služebním poměru totiž podle § 25 vykonávají vojenskou službu jako své povolání pouze vojáci z povolání. Do vymezení vojáků z povolání v § 24 odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb. žalobce nenáležel. Z toho je zřejmé, že základní služba nebyla žalobcem vykonávána ve služebním poměru. Obdobně chápe základní službu i současná právní úprava v zákoně č. 221/1999 Sb. Ustanovení § 3 tohoto zákona jako jednu z podmínek povolání do služebního poměru uvádí výkon základní nebo náhradní vojenské služby. Výkon základní služby proto nelze považovat za dobu trvání služebního poměru ve smyslu § 224 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu se zákonem.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz. Poučení:

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

V Praze dne 25. dubna 2014

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková